

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

22 noiembrie 2016

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Judecători

mun. Chișinău

Nicolae Gordilă

Liliana Catan

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Ion Guzun

a judecat în ședință, fără participarea părților, recursurile ordinare declarate de procurorul adjunct al Procuraturii de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș și de avocatul Teodor Bordei în numele părții vătămate, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 16 iulie 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 iunie 2016, în cauza penală în privința lui

Cogîlnicean Victor Grigorii, născut la 16.02.1984, originar din s. Susleni, r-nul Orhei, domiciliat în mun. Chișinău, str. Grenoble 130/3, ap.117,

Termenul de examinare a cauzei:

Instanța de fond – 07.04.2014-16.07.2015;

Instanța de apel – 24.11.2015-06.07.2016;

Instanța de recurs – 08.08.2016-22.11.2016,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 16 iulie 2015, Cogîlnicean Victor a fost achitat de sub învinuirea adusă în baza art. 328 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a reținut că, Cogîlnicean Victor a fost învinuit de către organul de urmărire penală de comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal și anume de faptul că el, în perioada iulie-noiembrie 2013, aflându-se în mun. Chișinău, activînd în baza licenței nr.063 din 10.08.2010 în funcție de executor judecătoresc în cadrul Biroului executorului judecătoresc Cogîlnicean Victor, avînd calitatea de persoană publică în virtutea prevederilor art.123 alin.(2) Cod penal, în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu, contrar prevederilor art.8 lit. a) și l) din Legea nr.113 din 17.06.2010

privind executorii judecătorești; art.22 alin.(1) lit. a) Codul de executare, care stipulează că, executorul judecătoresc este în drept să emită încheieri în limitele competențelor prevăzute de Codul de executare; să emită acte procedurale în limitele competenței prevăzute de lege; acționînd cu titlu oficial ca persoană care reprezintă Departamentul de Executare, intenționat a săvîrșit acțiuni care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, în următoarele circumstanțe:

La 31.07.2013, Cogîlnicean Victor prin încheiere a primit spre executare și a intentat procedura de executare în temeiul documentului executoriu nr.2-262/12 din 13.12.2012 emis de Judecătoria Centru, mun. Chișinău în baza hotărîrii din 13.12.2012, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02.07.2013, privind obligarea lui Chivriga Viorel și Chivriga Tatiana să demoleze construcția auxiliară construită neautorizat și amplasată pe terenul reclamanților Mocanu Cristian și Mocanu Elena din str. G. Meniuc 8, mun. Chișinău. La 07.08.2013, pîrîții Chivriga Viorel și Chivriga Tatiana au atacat cu recurs decizia Curții de Apel Chișinău din 02.07.2013 la Curtea Supremă de Justiție. Totodată, prin cererea din 09.08.2013, pîrîții Chivriga Viorel și Chivriga Tatiana au solicitat pronunțarea unei încheieri privind suspendarea executării hotărîrii din 13.12.2012. Despre exercitarea căilor de atac corespunzătoare, la 14.08.2013 Chivriga Viorel a informat executorul judecătoresc Cogîlnicean Victor, care, conform prevederilor art.435 alin.(1) din Codul de procedură civilă stipulează că, recursul suspendă executarea hotărîrii în cazul strămutării de hotare, distrugerii de plantații și semănături, demolării de construcții sau de orice bun imobil, în alte cazuri prevăzute de lege, urma să suspende executarea pînă la pronunțarea pe caz de către Curtea Supremă de Justiție. Concomitent, la 12.08.2013 Curtea Supremă de Justiție inițial a respins alegațiile recurenților de suspendare a executării hotărîrii din 13.12.2012, iar după aceasta, la 21.08.2013, suplimentar prin încheiere, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea recurenților și a dispus suspendarea executării hotărîrii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 13.12.2012, menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02.07.2013, în partea ce ține de demolarea construcției neautorizate din str. Gh. Meniuc 8, mun. Chișinău pînă la examinarea cererii de recurs depusă de către Chivriga Viorel și Chivriga Tatiana. Însă, în pofida acestui fapt, executorul judecătoresc Cogîlnicean Victor, depășind în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, a organizat demolarea la 29.08.2013 a construcției neautorizate din str. Gh. Meniuc 8, mun. Chișinău, antrenînd în acest sens angajați ai SRL „Inconter-TMC”, costul demolării constituind suma de 8202,85 lei, bani care au fost achitați acestei persoane juridice la 30.08.2013.

Contrar prevederilor art.435 alin.(1) din Codul de procedură civilă care stipulează că, în cazul demolării de construcții, executarea hotărîrilor se suspendă,

fără a fi necesară pronunțarea unei hotărâri judecătorești în acest sens, executorul judecătoresc Cogîlnicean Victor a depășit limitele atribuțiilor acordate prin lege și a organizat demolarea construcției neautorizate din str. Gh. Meniuc 8, mun. Chișinău, cauzînd cheltuieli suplimentare Chivriga Viorel și Chivriga Tatiana în sumă de 8202,85 lei, ceea ce constituie daune patrimoniale considerabile pentru aceste persoane.

La 28.11.2013, executorul judecătoresc Cogîlnicean Victor a dispus încasarea de la Chivriga Viorel și Chivriga Tatiana a cheltuielilor de executare, cheltuieli în care au fost incluse și costul demolării silite de către SRL „Inconter-TMC” a construcției neautorizate din str. Gh. Meniuc 8, mun. Chișinău în sumă de 8202,85 lei.

3. Nefiind de acord cu sentința a declarat apel procurorul solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei cu pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Cogîlnicean Victor să fie recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal la 3 (trei) ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar conform art.90 Cod penal să fie suspendată condiționat executarea pedepsei aplicate pe un termen de probă de 5 (cinci) ani.

Conform prevederilor art.65 Cod penal, să se dispună privarea inculpatului de dreptul de a ocupa funcția de executor judecătoresc pe un termen de 5 ani și acțiunea civilă înaintată de către Chivriga Tatiana în sumă de 13 322,85 lei cu titlu de prejudiciu material și 15 000 lei prejudiciu moral să fie admisă integral.

În apel procurorul a invocat că, prin acțiunile sale intenționate Victor Cogîlnicean a realizat elementele laturii obiective ale infracțiunii prevăzute de art.328 Cod penal, iar judecătorul a tratat incorect prevederile legislației la achitarea acestuia. De asemenea, instanța de fond, la emiterea sentinței, nu a făcut referire la nici un articol din Codul de executare în conformitate cu care a acționat executorul Victor Cogîlnicean.

3.1. Împotriva sentinței a declarat apel și avocatul Teodor Bordei în numele părții vătămate Tatiana Chivriga, solicitînd casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie condamnat în baza art.328 alin.(1) Cod penal, deoarece concluziile instanței de fond în ceea ce privește vinovăția sau nevinovăția lui Victor Cogîlnicean sunt nemotivate și ilegale.

În apel s-a invocat faptul, că Viorel Chivriga l-a informat pe Victor Cogîlnicean despre depunerea recursului și respectiv, în opinia apelantului, inculpatul cu rea-credință a planificat și executat demolarea la 29 și 30 august 2013.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 iunie 2016 au fost respinse apelurile declarate ca nefondate, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1. Instanța de apel a menționat că, instanța de fond dispunând achitarea lui Cogîlnicean Victor de sub învinuirea adusă în baza art.328 alin.(1) Cod penal pe motiv că, fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii, a adoptat o hotărîre legală și temeinică, bazată pe întreg ansamblul probant care cert dovedește nevinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate.

Instanța de fond corect a constatat lipsa elementului constitutiv al infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal și anume - latura obiectivă a infracțiunii care presupune acțiunile sau inacțiunile făptuitorului care depășesc vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă acestea au cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite prin lege ale persoanelor fizice sau juridice.

O condiție obligatorie de răspundere penală pentru depășirea atribuțiilor de serviciu constă în faptul că trebuie să existe legătura directă între acțiunile făptuitorului, ca persoană cu funcții de răspundere, competențele ei, date prin lege sau printr-un act subordonat legii și urmările survenite.

Norma legală expusă indică cu certitudine, că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal, dar demonstrează faptul, că inculpatul activînd în calitate de executor judecătoresc a întocmit toate actele procedurale ce țin de executarea documentului executoriu nr.2-262/12 din 13.12.2012 emis de către Judecătoria Centru, mun. Chișinău privind obligarea lui Viorel Chivriga și Tatiana Chivriga să demoleze construcția auxiliară construită neautorizat și amplasată pe terenul reclamanților Cristian Mocanu și Elena Mocanu din str. G. Meniuc 8, mun. Chișinău și care afectează dreptul de proprietate, în conformitate cu drepturile și atribuțiile de serviciu acordate acestuia conform Codului de executare. Încheierea executorului judecătoresc nr.063-95/13 din 31.07.2013 privind primirea spre executare a documentului executoriu, intentarea, procedurii de executare și acordarea termenului de executare benevolă nu a fost anulată nici la momentul pornirii urmăririi penale, ulterior la momentul înaintării învinuirii lui Victor Cogîlnicean și nici pînă în prezent.

Argumentele invocate în apelurile procurorului și avocatului, privind prezența probelor ce dovedesc vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(1) Cod penal, sunt contradictorii circumstanțelor și împrejurărilor de fapt stabilite de către instanța de fond și cea de apel pe parcursul judecării cauzei.

Vinovăția persoanei în săvîrșirea faptei se consideră dovedită numai în cazul

cînd instanța de judecată, călăuzindu-se de principiul prezumției nevinovăției, cercetînd nemijlocit toate probele prezentate, iar dubiile care nu pot fi înlăturate, fiind interpretate în favoarea inculpatului și în limita unei proceduri legale, a dat răspunsuri la toate chestiunile prevăzute la art.385 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a constatat că, aceste prevederi legale în prezenta cauză au fost respectate, fapt ce demonstrează că procesul penal de achitare a inculpatului a fost unul echitabil în sensul art.6 CEDO coraportat la prevederile art.8 al.(3) Cod de procedură penală, ce stabilește că concluziile despre vinovăția persoanei de săvîrșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate, se interpretează în favoarea bănuitului, învinuitului, inculpatului.

Întreg ansamblul probelor care au fost prezentate și cercetate în instanța de fond și cea de apel, confirmă doar faptul că acțiunile lui Victor Cogîlnicean nu cad sub incidența legii penale incriminate lui, inculpatul în calitate de executor judecătoresc a acționat în limitele prevăzute de lege și în baza încheierii nr.063-95/13 din 31.07.2013 privind primirea spre executare a documentului executoriu, intentarea procedurii de executare și acordarea termenului de executare benevolă, care nu a fost contestată.

Instanța de fond întemeiat și legal a constatat în sentința pronunțată, că acțiunile lui Victor Cogîlnicean nu cad sub incidența infracțiunii incriminate. Atît în cadrul ședinței instanței de fond, cît și în cea de apel s-a stabilit, că inculpatul activînd în calitate de executor judecătoresc nu a încasat careva mijloace financiare pentru efectuarea demolării construcției auxiliare construite neautorizat și amplasate pe terenul reclamanților Cristian Mocanu și Elena Mocanu din str. G. Meniuc 8, mun. Chișinău de la partea vătămată Tatiana Chivriga, cheltuielile de demolare fiind achitate în întregime din contul reclamanților, ceea ce este dovedit și prin declarațiile martorului Simon Boris depuse în ședința instanței de fond din 29.01.2015 (f.d.233-236 vol. I).

5. Împotriva deciziei recurs ordinar a declarat procurorul, invocînd prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

În motivarea recursului indică că:

- executorul judecătoresc Victor Cogîlniceanu, fără temei legal, a recurs la executarea unei hotărîri judecătorești, care de drept este suspendată prin depunerea unei cereri de recurs în conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) Cod de procedură civilă. Mai mult decît atît, hotărîrea în cauză nu putea fi executată și din considerentul că instanța de fond a omis să indice care anume bun imobil sau care parte a acestuia urmează a fi demolată, dînsul era obligat să solicite explicarea unei atare hotărîri, dar nu a întreprins acest lucru;

- în urma acțiunilor ilegale ale executorului judecătoresc și anume, a demolării scării s-au cauzat daune materiale în sumă de aproximativ 12 mii lei (cheltuieli de executare), dat fiind faptul că a fost lipsită de posibilitatea de a executa benevol hotărîrea definitivă a Curții Supreme de Justiție și Chivriga Tatiana spera că hotărîrea Curții Supreme de Justiție va fi emisă în favoarea ei, dar din momentul în care hotărîrea a fost emisă în defavoarea ei, avea să demoleze construcția cu puterile proprii fără a suporta careva cheltuieli;

- vinovăția inculpatului este dovedită prin probele administrate la cauza penală de către procuror și prin acțiunile sale intenționate, Victor Cogîlnicean a realizat elementele laturii obiective a infracțiunii prevăzute de art.328 Cod penal;

- lui Chivriga Tatiana i-a fost cauzat prejudiciu material, deoarece sechestrul a fost pus pe banii soțului care are calitatea de martor în acest proces penal și astfel, se remarcă că bunurile soțului, cad sub incidența prevederilor art.366, 371 Cod civil, aceste bunuri nefiind separate prin careva acte juridice și deci, Chivriga Tatiana avînd asupra banilor respectivi aceleași drepturi ca și soțul. Mai mult, hotărîrea de încasare a mijloacelor bănești cu titlu de cost al lucrărilor de la Chivriga Tatiana, ulterior poate fi executată și în altă formă decît încasarea banilor de pe contul soțului Chivriga Viorel, ceea ce indică la existența unui prejudiciu real cauzat;

- Cogîlnicean Victor fiind subiect prin prisma prevederilor art.21 Cod penal, acționînd cu intenție directă, coștientizînd și dorind survenirea rezultatelor acțiunilor sale prejudiciabile, contrar bunei desfășurări a activității de serviciu a unei persoane publice, ori care execută acțiuni, însărcinări în vederea exercitării funcțiilor autorității publice, a depășit vădit limitele atribuțiilor prevăzute de lege prin ce a cauzat drept rezultat al acestor acțiuni persoanei fizice concrete daune în proporții considerabile, fiind în așa mod întrunite toate elementele infracțiunii prevăzute de art.328 Cod penal și asupra acestor argumente invocate în apelul procurorului, instanța de apel nu s-a expus.

5.1. Nefiind de-acord cu hotărîrile menționate avocatul Teodor Bordei în numele părții vătămate a depus recurs ordinar la 09.08.2016, solicitînd casarea acestora cu rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, pe motiv că:

- instanța de apel în decizia sa a susținut concluziile instanței de fond și unicul argument pe care l-a invocat este că, Cogîlnicean Victor în calitate de executor judecătoresc în procedura de executare a acționat legal, iar încheierea de intentare a procedurii nu a fost niciodată anulată, însă instanța de apel nu și-a motivat concluzia;

- partea vătămată a atacat cu recurs decizia instanței de apel prin care a fost menținută hotărîrea primei instanțe și în baza căreia a fost eliberat titlu executoriu,

iar despre exercitarea căii de atac executorul a fost informat și contrar prevederilor art. 435 Cod de procedură penală, acesta a dispus demolarea bunului aflat în litigiu;

- ilegalitatea acțiunilor lui Cogîlnicean Victor se confirmă și prin decizia Colegiului disciplinar al executorilor judecătorești, decizie care nu a fost anulată;

- acțiunile inculpatului întrunesc toate elementele infracțiunii incriminate și totodată, este prezent și prejudiciul cauzat în sumă de 8202,85 lei, la plata cărora a fost impusă partea vătămată, iar dacă Cogîlnicean Victor suspenda executarea hotărîrii, atunci Chivriga Tatiana demola anexa cu forțele proprii și era să fie scutită de aceste cheltuieli.

6. Pe marginea recursului ordinar declarat de procuror a depus referință inculpatul solicitînd respingerea acestuia, pe motiv că organul de urmărire penală nelegitim a intentat cauza penală, deoarece pînă în prezent Chivriga Tatiana și Chivriga Viorel nu au cheltuit careva sume de bani pentru executarea hotărîrii cu privire la demolarea construcției neautorizate, iar declarațiile lor nu au suport juridic.

7. Judecînd recursurile ordinare și verificînd legalitatea hotărîrii atacate în baza materialelor din dosar, Colegiul penal lărgit conchide că acestea urmează a fi respinse din următoarele considerente.

7.1. Referitor la recursul ordinar declarat de procuror

Conform art. 424 Cod de procedură penală, *instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a i se agrava situația.*

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.*

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, *judecînd recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărîrii atacate.*

În sensul art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, *hotărîrile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel.*

Erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărîrea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material

Raportînd aceste prevederi la speța examinată, Colegiul penal lărgit reține că recursul este depus de procuror în defavoarea inculpatului și ca temei se invocă pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, și anume: *hotărîrea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara eroarea de drept comisă de instanțele de fond ori de apel atunci cînd instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Instanța de recurs menționează că, recurentul în recursul său indică eroarea prevăzută de art. 427 Cod de procedură penală, dar de fapt invocă dezacordul său cu aprecierea probelor de către instanța de judecată, probe care în viziunea sa confirmă vinovăția inculpatului.

Astfel, Colegiul lărgit precizează că, potrivit art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, *instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel.*

Alin. (4) și (5) ale aceleași norme prevăd că, *în vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor și instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.*

Conform cerințelor art. 414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvîrșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de recurs menționează că, instanța de apel a respectat prevederile art. 414, 417 Cod de procedură penală s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, iar soluția acesteia se întemeiază pe o bună motivare, corect a menținut sentința instanței de fond și a conchis că, într-adevăr fapta încriminată lui Cogîlnicean Victor nu întrunește elementele infracțiunii.

Colegiul lărgit susține poziția instanței de apel, precum că nici una dintre probele acumulate la urmărirea penală și cercetate în ședința instanței de fond și apel nu confirmă vina inculpatului de comiterea infracțiunii incriminate și totodată, presupusa depășire a atribuțiilor de serviciu din partea inculpatului nu este confirmată sau stabilită prin probe concludente, însă o sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

De asemenea, instanța reține ca fiind corectă constatarea instanței inferioare privind lipsa *laturii obiective* care face parte din componența infracțiunii prevăzute la art. 328 Cod penal. Acest element presupune acțiunile făptuitorului care

depășesc vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, dacă acestea au cauzat daune în proporții considerabile intereselor publice sau drepturilor și intereselor ocrotite prin lege ale persoanelor fizice sau juridice, iar o condiție obligatorie pentru atragerea la răspundere penală constă în faptul că trebuie să existe legătura directă între acțiunile vinovatului și urmările survenite.

Astfel, Colegiul precizează că, inculpatul activînd în calitate de executor judecătoresc acționînd în limitele prevăzute de lege a întocmit toate actele procedurale ce țin de executarea documentului executoriu nr. 2-262/12 din 13.12.2012, iar încheierea privind primirea spre executare a documentului executoriu, intentarea procedurii de executare și acordarea termenului de executare benevolă nu a fost contestată și anulată conform prevederilor art. 161-163 Cod de Executare, aceasta fiind legală și întemeiată.

De asemenea, nu a fost confirmat faptul că părții vătămate i-a fost cauzat un prejudiciu material prin acțiunile inculpatului, iar versiunea procurorului precum că prejudiciu a fost cauzat prin aplicarea sechestrului pe mijloacele financiare ale martorului Chivriga Viorel, care este soțul părții vătămate și aceste bunuri nu sunt separate prin careva acte juridice, instanța o consideră ca neîntemeiată și invocată declarativ, deoarece, conform materialelor cauzei acest sechestr nu a fost aplicat de către Cogîlnicean Victor, ci putea fi aplicat ca măsură de asigurare a acțiunii examinate în ordine civilă, unde atât martorul cât și partea vătămată aveau calitatea de pârâți, iar careva dovadă întru susținerea motivului invocat procurorul nu a prezentat.

Totodată, specific pentru acțiunea prejudiciabilă de depășire a limitelor drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege este că făptuitorul comite o acțiune care nu este în componența lui de serviciu, dar este în competența unei alte persoane sau a unui alt organ și astfel, Colegiul menționează că, executarea documentului executoriu nr. 2-262/12 din 13.12.2012 era în obligațiunile executorului judecătoresc Cogîlnicean Victor, care la 29.08.2013 a organizat demolarea construcției neautorizate ținînd cont și de încheierea Curții Supreme de Justiție din 12.08.2013, prin care s-a respins cererea depusă de Chivriga Viorel și Chivriga Tatiana privind suspendarea executării hotărîrii instanței de fond din 13.12.2012, iar despre emiterea celei de-a doua încheieri a Curții Supreme de Justiție din 21.08.2013, inculpatul nu a fost informat, fapt confirmat și prin lipsa căreiva informații la materialele cauzei.

Prin urmare, în cadrul apelului, deși s-a solicitat condamnarea inculpatului, probe în confirmarea învinuirii procurorul nu a prezentat, iar în viziunea instanței de recurs, reieșind din conținutul procesului-verbal al ședinței instanței de apel, procurorul în cadrul apelului nu și-a exercitat atribuțiile vis-a-vis de prezentarea probelor suplimentare în confirmarea învinuirii, iar în conformitate cu prevederile

art. 26 alin. (3) Cod de procedură penală și jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, *sarcina probatoriului în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel revine acuzatorului de stat în virtutea funcției lui procesuale* (art.51, 53, 320 Cod de procedură penală). Curtea Europeană pentru Drepturile Omului în hotărârea *Capean contra Belgiei* din 13 ianuarie 2005, a constatat că, în materie penală, problema administrării probelor trebuie să fie abordată prin prisma art. 6 § 2 și e obligatoriu, *inter alia*, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Analizînd probele acuzării precum și materialele cauzei, atît în prima instanță, cît și în instanța de apel, ulterior expuse în decizia instanței de apel, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel corect a menținut sentința instanței de fond și a concluzionat că totalitatea acestor probe demonstrează nevinovăția lui Cogîlnicean Victor în comiterea infracțiunii incriminate și a emis o decizie legală.

Mai mult ca atît, instanța menționează că, recunoașterea sau nerecunoașterea vinei de către inculpat în săvîrșirea infracțiunii incriminate prin prisma prevederilor art. 66 Cod de procedură penală este un drept al inculpatului, iar vinovăția lui urmează de a fi dovedită, probată de către partea acuzării prin probe pertinente și concludente.

Generalizînd cele expuse, Colegiul penal lărgit conchide în mod convingător, că partea acuzării în susținerea apelului asupra sentinței instanței de fond prin care a fost achitat inculpatul, nu a îndeplinit cerințele legii cu privire la prezentarea probelor, ce ar servi temei pentru o nouă interpretare a probelor de către instanța de apel, care ar confirma vinovăția, or apelul declarat conține descrierea probelor administrate în cadrul cercetării judecătorești, cu interpretarea acestor probe în formă tendențioasă, fără a se referi și la alte circumstanțe ce au importanță pentru cauză și care au fost omise, ca de altfel și recursul declarat fiind și acesta unul formal cu invocarea probelor ce aparent indică la vinovăția inculpatului.

În aceeași ordine de idei, Colegiul menționează, că aprecierea probelor ține de examinarea cauzei în fapt și în drept fie în instanța de fond, sau în instanța de apel, iar dezacordul unei părți în acest sens nu echivalează cu o eroare ce ar da temei de casare a unei hotărîri de condamnare sau de achitare, mai mult ca atît, temeiul invocat nu se încadrează în cele prevăzute de alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Astfel, Colegiul penal lărgit menționează că instanța de apel a adoptat o hotărîre legală și întemeiată, temeiul invocat de recurent prevăzut la pct. 6) alin. (1) al art. 427 Cod de procedură penală, nu și-a găsit confirmarea. Prevederile legale obligatorii au fost respectate la judecarea cauzei în apel și Colegiul s-a expus

motivată asupra respingerii apelului, cât și s-au indicat detaliat motivele adoptării soluției.

De asemenea, Colegiul penal reține că motivele invocate în recurs sunt neîntemeiate și constituie o interpretare subiectivă a recurentului, iar instanța de apel corect s-a expus asupra fiecărui argument din apelul declarat de procuror, motivare pe care instanța de recurs o acceptă și pentru a evita repetări inutile o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CEDO, care în pct. 37 a hotărârii în cauza *Albert vs. România* din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (*Van de Hurk vs Olanda*, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În concluzie, Colegiul constată, că în prezenta cauză nu se întrevăd erori de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și ca urmare hotărârea atacată este legală și întemeiată, instanța de apel dând o apreciere corectă probelor administrate, examinându-le multilateral, iar motivarea soluției fiind bazată respectiv pe ele.

În acest context, Colegiul penal lărgit conchide, că argumentele invocate de către acuzatorul de stat în recurs sunt neîntemeiate, fapt ce impune incontestabil respingerea recursului ca inadmisibil cu menținerea hotărârii contestate.

7.2. Referitor la recursul ordinar declarat de avocatul părții vătămate

Conform prevederilor art. 422 Cod de procedură penală (redacția 05 aprilie 2012), termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

După cum rezultă din materialele dosarului, conform cererii depusă la 06.06.2016, avocatul Teodor Bordei a solicitat examinarea cauzei în lipsa sa și a părții vătămate (f.d. 112, vol. II) și astfel, dispozitivul deciziei a fost pronunțat la 08.06.2016 în lipsa acestora, iar la 06.07.2016 decizia motivată a fost pronunțată public, copia deciziei instanței de apel fiind expediată avocatului la 07.07.2016 (f.d. 126, vol. II) și conform copiei plicului anexată la recurs de către recurent, Curtea de Apel Bălți a aplicat ștampila de ieșire tot la 07.07.2016 (f.d. 144, vol. II), însă avocatul depune recurs abia la 09.08.2016 (f.d. 140, vol. II).

Prin urmare, Colegiul penal lărgit consideră că recursul ordinar al avocatului în numele părții vătămate a fost depus peste termen, or, termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca depus peste termen, deoarece legea procesual penală ce

reglementează procedura examinării recursului ordinar nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

În atare împrejurări, termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel pentru avocat a expirat la 08.08.2016, iar atât partea vătămată cât și avocatul său au avut reală posibilitate de a declara recurs în termenul stabilit de lege și astfel, Colegiul penal lărgit consideră, că recursul ordinar declarat de avocatul Teodor Bordei este inadmisibil, ca fiind declarat peste termen.

8. În conformitate cu prevederile art. 422, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E :

Respinge ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de procurorul adjunct al Procuraturii de nivelul Curții de Apel Bălți, Valentina Costăș și de avocatul Teodor Bordei în numele părții vătămate, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 08 iunie 2016, în cauza penală în privința lui Cogîlnicean Victor, cu menținerea deciziei instanței de apel.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 20 decembrie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Liliana Catan

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Ion Guzun